

— азъ ще бжда на мѣстото му. Ще живѣя като него въ затвора; ще поучавамъ; ще давамъ примѣръ и поука. Тѣй единъ день и за мене ще има кой да си спомни съ тѣга по моята смъртъ.

За Павла настана просвѣтление.

. . . Ще живѣя за онѣзи, които сж отритнати отъ всички; ще имъ дамъ онова, което само чрезъ страдания научихъ. Дано тѣй изкупя грѣховетъ си — мислѣше каещия се прес-тѣпникъ.

А камбаната звънѣше запх-тяна; тя плачеше за оногова, когото полагаха въ гроба.

И нейния стонъ достигаше подъ нискитѣ стрѣхи на затвора, проникваше въ всички кѣтове и сѣкашъ шепнѣше приказката за смисъла на живота и за тайнитѣ на човѣшката преизподня.